DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

Bizonyára tudjátok, hogy a növényeket a napfény élteti. Attól nőnek naggyá. Érthető, hogy mindegyik a fényre törekszik. Ezt teszi a napraforgó is, mégpedig olyan buzgalommal, hogy a nevét is innen kapta. Napraforgó!... Kora reggel kelet felé fordul, ahol a nap kel, s egészen estig hűségesen követi tekintetével a ragyogó napkorongot, míg csak le nem nyugszik az a nyugati ég alján. Igyekszik minden fénysugarat magába szívni, hogy kövérre duzzadjanak olajos magjai, amelyeket úgy szeretünk rágcsálni.
Kóstoltátok már?

HORVÁTH ZOLTÁN fotói

Tavasztól nyár derekáig forgolódik a napraforgó a fény után, míg végül tányérja telis-teli lesz finom magokkal, amelyeket szotyolának is nevezünk.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.
XXXI. ÉVF. 6. SZ.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
87.0292 Nyomta a Kossuth Nyomda, Budapesten, 1987. május. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

*

Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502 Telefon: 668-457
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,— Ft, egész évre 90,— Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

Mindennap egy-egy papírhajót bocsátok útra a zöld folyón.

Mindegyikre ráírom a nevemet és a falumét.

Lehet, hogy valaki valahol — hét tengeren túl — ráakad a hajócskámra, és megtudja a nevemet és azt, hogy hol lakom.

Mindegyik hajómat virággal díszítem.

Hiszem, hogy ezekre a különös kis virágokra is rátalál majd valahol valaki.

Minap, amikor az egyik hajócskámat vízre bocsátottam, apró felhőhadat láttam, fehér vitorlákkal úsztak az égen.

Vajon, hol élsz te ismeretlen pajtás, ki útra bocsátottad őket, hogy az én papírhajóimmal versenyt ússzanak?

RABINDRANÁTH TAGORE

SOMORJAI ÉVA *rajza*

BAKÓ ÁGNES

A pipacs és a búzavirág

Egyszer a Kisfiú kézenfogta a Kislányt és azt mondta:
— Gyere! Megnézzük a pipacsokat.

— Jó — egyezett bele a Kislány. Azzal elindultak. Alig léptek ötöt, a Kislány megkérdezte: — Hol vannak a pipacsok? És mi az a pipacs?

A Kisfiú nevetett.

— Hát virág — mondta nagyon biztosan, mert nagyon biztosan tudta, hogy a pipacs virág: méghozzá piros színű és könnyű szirmú, és nem érdemes letépni, mert mire hazaérnek vele, elhervad. De, mert mégiscsak az a legszebb virág a temérdek búzakalász között, meg akarta mutatni a Kislánynak, aki sose látott még pipacsot.

Lépegettek hát szép lassacskán a faluszéli búzatábla felé. Amikor odaértek, a Kislány örömében ugrálni kezdett.

— Látom már! Látom! — Azzal egy kékszínű virágra mutatott, amely ott kellette magát legszélén, az aranyló kalászok között.

A Kisfiú megzavarodott.

— Az nem pipacs — rázogatta a fejét. — Ezt nem ismerem, de pipacsot már láttam. Olyan piros, mint a húsvéti tojás. Ez kék.

— Lehet, hogy ez egy kék pipacs — szögezte le a Kislány, és tovább ugrabugrált és mutogatott és ezt kiabálta: — Ott is egy! Meg ott is egy! Meg amott is! Látod? Teli s de teli kék pipacsokkal a búzamező!

— Hát nem érted, hogy nem ilyen a pipacs?! — toppantott a Kisfiú.

A Kislány persze nem értette, mivel még sose látott pipacsot. Nagyokat pislogott, s megrántotta a Kisfiú kezét.

— De azért virág, ugye? — S mert a Kisfiú bólintott, tovább faggatózott. — Mégis, milyen virág?

— Nem tudom.

— Kár! ... — sóhajtotta a Kislány.

Egészen elszontyolodtak. S csak álltak, álldogáltak a búzatábla szélén.

Szerencsére akkor tűnt fel a kanyarban Gyalogosi. Szokás szerint gyalogszerrel poroszkált a dűlőúton, s teli tüdővel énekelte:

Búzavirág kéklik, mosolyog az ég,
Ezer vadvirággal hívogat a rét.
Búzavirág koszorú,
Ma senki se szomorú!
Pitypang-óralánc! Sej-haj!
Körbe jár a tánc.

Aztán belefújt a szájharmonikába. Olyan szépen kicifrázta a dalt, hogy a madarak odaröppentek az útmenti eperfa ágára és szájtátva hallgatták.

— Jó napot, Gyalogosi! — köszönt rá a Kisfiú. — A legjobbkor jöttél.

— Én mindig a legjobbkor jövök — mondta Gyalogosi, és kettészaladt a szája. — Nos, halljam! Miben segíthetek?

— Megmondanád nekünk, mi a neve ennek a kék virágnak?

— Búzavirág — felelte vidáman Gyalogosi. — Éppen róla énekeltem.

— Bú-za-vi-rááág?! — nézett nagyot a Kislány. — Sose hallottam róla! És hol vannak a pipacsok?

— Egy kicsivel odébb. Ott, ni!

A Kisfiú meg a Kislány arrafelé nézett, amerre Gyalogosi mutatott. És akkor meglátták a pipacsokat. A korai szellő ide-oda ringatta őket az aranyló kalászok között. Olyanok voltak, mint megannyi pirosruhás, apró tündér, aki a kalászokkal együtt járja a táncot a szél nótájára.

— A pipacsokról is tudsz énekelni? — kérdezte a Kislány.

Persze, hogy tudott olyan nótát is Gyalogosi. Rá is zendített tüstént:

— Búzaföldön piros pipacs, piros a ruhája.
Mutogatja a szellőnek; jaj, de kényes rája!
Hallod-e, te Piros pipacs,
Sose kényeskedjél!
Szép ruhádat elszakítja,
összetépi a szél.

— Igazán összetépi? — kérdezte szorongva a Kislány.

— Persze! — nevette el magát Gyalogosi. — Dehát a pipacs tehet róla.

A Kislány ezt nem egészen értette, mégsem kérdezősködött tovább, mert közben valami csudaszépet pillantott meg.

— Ott! — kiáltotta. — Ott, ni! Három, négy, sőt öt piros pillangó repül.

— Aha! — rázogatta a fejét Gyalogosi. — Piros igaz, de nem pillangó. Már megint a szélnek kellette magát valamelyik ostoba pipacs. Ezek sohasem okulnak. A szél letépte hát a szép piros szirmát, s most viszi magával kedvire. Dehát a pipacsok akarják így — tette hozzá, majd ezt mondta: — Szedjetek szaporán sok-sok búzavirágot. Kötök belőle a Kislánynak koszorút, emlékül a mai találkozásra.

A Kisfiú meg a Kislány fürge kézzel szedegette a búzavirágot. A Kisfiú ráadásnak néhány szál pipacsot is letépett, hogy fonja koszorúba a búzavirágok közé azt is. Gyalogosi emlékül, arra a napra, amelyen a Kislány először látott pipacsot. Aztán letelepedtek a búzatábla szélére. S míg Gyalogosi megkötötte a koszorút, ezt mesélte:

— Valaha rég a búzavirág egyedül élt a búzakalászok között. Ám egy napon, ki tudja honnét, a szél a közelébe pottyantott egy pipacsmagot. Az nőtt, nőtt, bimbót hajtott, végül kinyílott. Amikor már teljes pompájában virult, rákiabált a búzavirágra.

— Szedd a sátorfádat, de tüstént! Telepedj meg máshol! A búzaszálak között ezentúl egyedül én akarok lakni; mert festőien szép vagyok a sárga kalászok között. Látod, már jön is a festő, hogy lefessen engem.

És valóban. Igaz volt, amit a pipacs kiabált. Éppen arra jött a festő, és festeni kezdte a búzatáblát meg a pipacsot.

— Ugye?! — nevetett diadalmasan a pipacs. — Téged észre sem vett. Te alacsony vagy, és erősek a szirmaid. Te csak állsz itt unalmasan. Látod, én együtt járom a táncot a kalászokkal, mert könnyű vagyok, mint a pihe, és ha dúdolni kezd a szél, meglebbennek a szirmaim. Így hát neked itt semmi helyed!

— Ilyet ne mondj! — szólt szelíden a búzavirág. — Itt élek, amióta az eszemet tudom. A szirmaim erősek mint a kalászoké. Ezért is hívnak búzavirágnak. Ha itt akarsz megtelepedni, hát vesd el a magjaidat, s maradj itt; de kérlek, ne ócsárolj engem. Nagy a búzatábla, elférünk rajta ketten is.

A pipacs elgondolkodott egy kicsit. Bólintott.

— Itt maradok — szögezte le. — De mindig szebb leszek nálad! Úgy virítok majd, hogy mindenki engem vesz észre elsőnek. És magasabbra növök, mint te, s megcsodál, aki csak lát!

A búzavirág nem felelt. Ő tudta, milyen az élet a búzatáblán, s örült, hogy tömör a bóbitája és erősek a gyökerei. Kicsit haragudott a pipacsra, de azt mondta, magában: Tegyen, amit akar. A búzaföld végül is mindenkié. Lakjon itt, ha akar, akkor is, ha gyönge. Mert a kalászok erősek, mint én. Bírják a szelet, vihart, csak így lehet belőlük kenyér, s engem is csak így szedhetnek csokorba, hogy piacra vigyenek, ahol pipacsot még nem árult senki.

Éjszaka közepén nagy szél kerekedett. A búzavirág könnyen megbújt a kalászok tövében, ám a pipacs jajgatni kezdett.

— Végem van! Vééééгeeeem! Letépte a szirmaimat a szél! Jajjaj! Oda minden ékességem!

Sokáig tartott a vihar, s amikor végre elült, a búzavirág odahajolt a pipacshoz. Vígasztalóan súgta.

— Ne keseregj! Érlelj magot a napsütésben, s szórd szét magad körül. Azokból majd új pipacsok születnek, s ha rövid ideig virítanak is, mindenki gyönyörűségére pompázhatnak a kalászok között. Én nem zavarlak és nem haragszom rád.

Úgy is lett. Azóta a pipacs és a búzavirág békén él egymás mellett a búzaföldön. A pipacs persze nem állja meg, hogy ne kellesse magát a szélnek; s olyankor néhány piros pillangóhoz hasonló szirom röpdös a kalászok fölött, a búzavirág meg elnézően mosolyog. Így is lesz mindig, míg csak pipacs és búzavirág terem a búzaszálak között.

Gyalogosi befejezte a mesét. Elkészült a virágkoszorú is. A néhány szál pipacs könnyű szirma lebegve piroslott a tömörfejű, kék virágok között. A Kislány boldogan tette a fejére, aztán elköszöntek Gyalogositól. Lassan bandukoltak hazafelé. A Kislány vízbe tette Gyalogosi ajándékát emlékül arra a napra, amikor először látott pipacsot, de álmélkodva látta, hogy egyetlen pipacs sem virít a kék koszorúban. Ugyan hová lehettek?

Aztán a Kisfiúnak eszébe jutott, hogy még hazafelé baktattak, feltámadt a szél. Ránevetett a Kislányra:

— Ezek a buta pipacsok ma megint piros pillangót játszottak!

OSVÁT ERZSÉBET

Búzavirág

Sárga búza közül
a kék virágszálak
nyújtózva,
kiváncsin
ki-kikandikálnak.
Csodálják pacsirták
felcsendülő hangját,
el-elnézik, hogyan
nyüzsögnek a hangyák.

ITT SZÉLTOLÓ MESÉL

HORGAS BÉLA

Széltolónak sok barátja van, és ez nagyon jó, ennek örül Széltoló. Sok barát, sok öröm, sok meglepetés, sok vigasság. Néha már-már túl sok a sok. És akad ám gond is bőven, szomorúság és sírás-rívás, fájdalom és félelem, és ami ennek a nyomában jár: kérelem... Jönnek a barátok, az ismerősök, de néha még az ismeretlenek is, és így szólnak: „Széltoló, segíts!" ... És ő segít. S ha nem ő, akkor egyik barátja a sok közül, vagy a barátjának a barátja. A bajba jutott így vándorol baráttól barátig, míg rá nem talál a megoldásra. A segítség némelykor nagyon aprócska dolog, egy szög kölcsönbe, vagy egy lyukas kalap örökbe — vagy egy jótanács. Esetleg egy történet, amiből okulni lehet, hiszen — ahogy a mondás tartja — más kárán tanul az okos. Más kárán vagy diadalán... Mi történt a minap is!... Hallgassuk csak Széltolót!

— Tudjátok, hogy a házam éjjel-nappal nyitva áll, és akárki beléphet hozzám, ha jószándék vezeti. Egyszerűen lenyomja a nagy rézkilincset, kinyitja az ajtót, és már ott is van... Képzelhetitek, mennyire csodálkoztam, amikor egyik reggel mégis arra ébredtem, hogy valaki dörömböl az ajtómon... „Bújj be!" — kiáltottam. „Ajtó, ablak nyitva van, bejöhet akárki!" ... Erre aztán bejött a dörömbölő akárki. Bevallom, kicsit megszeppentem. Torzonborz fickó toppant be hozzám térdig érő szűk gatyában, gumicsizmában, és azt mondta, hogy ő Drazsek, az erdei lakó, és nagy bajban van, azonnal segítsek rajta... Fél... Egy bagoly telepedett az ablakához. Minden este megjelenik, és bekiabál hozzá. Előbb kiabál, aztán csak ül és néz. Fönn a Hold, lenn a bagoly — ő meg benn a házban vacog, nem mer kilépni, nem mer elaludni, jaj neki...

— „Kedves Drazsek!" — mondtam a torzonborz erdei lakónak. „Igen megtisztelő, hogy hozzám fordulsz segítségért nagy bajodban." Drazsek bólogatott, hogy tudja, aztán sürgetett, hogy még aznap este kergessem el a félelmetes baglyot. „Arról szó sem lehet, kedves Drazsek" — csóváltam a fejemet, aztán elmondtam neki, hogy a baglyot nem ismerem, de amikor egyszer régen az erdőben laktam, velem is megesett egy hasonló eset... Nem bagoly-eset, hanem sün-eset... Ugyanis minden este megjelent a kertemben egy sünöcske, aki szemérmes képpel csalánleveleket tépdesett, aztán tovább állt... „Egy szemérmes sün csalánnal" — mondtam Drazseknak. „Hidd el, elég különös és szúrós. Félhettem volna... De nem! Büszkén lestem az ablakomból, hogy mikor érkezik. A vendégemnek tartottam. Gondolkozz ezen, Drazsek, azt hiszem, érdemes."

— Drazsek, az erdei lakó elgondolkodott a szemérmes sün példáján, és addig gondolkodott, míg eszébe jutott, hogy... „Hopp!" — kiáltott Drazsek. „Ha Széltolónak a sün, nekem a bagoly! Ha ő vendégnek látta, én is annak látom." S aznap este, mikor megjelent ablakánál a gyöngyszemű fülesbagoly, Drazsek kitárta ablakát, kikönyökölt a párkányra és így szólt: „Jó estét, jó estét... Milyen öröm, hogy megérkezett kegyed... Már vártam. Büszke vagyok a társaságára... Mit szól hozzá, milyen szép nyári esténk van ma. A Hold úgy ragyog, mintha kisuvikszolták volna..." A bagoly erre megkérdezte, hogy mi az a „kisuvikszolták", mert kicsit csúnyán hangzik. Lehet, bólogatott Drazsek, de találó... És így tovább, tovább... Bizony, el kell ismernem, Drazsek rajtam is túltett, ha újra erdőlakó leszek, én is megszólítom a sündisznócskát.

VERA FERRA-MIKURA

A szalámis zsemle

— *Jópipa* a nevelt lánya! — mondja a szomszédasszony, azzal elbeszéli, mire lett figyelmes egy héttel ezelőtt, és azóta is nap mint nap.

Éva asszony hallgatja, aztán bizonytalanul csak ennyit mond: Alig hihetem. Meg kell győződnöm róla.

Másnap, amikor Ingrid iskolába indul, Éva asszony beszalad a szobába, és kiles a függöny mögül; vajon igazat mondott-e a szomszédasszony. — Igazat.

A kert elejében, a mogyoróbokroknál a kislány kiveszi táskájából a tízóraiját, aztán fogja a szalámit és a magas fűbe dobja. Az üres zsemlét elteszi, egy futó pillantást vet hátra, a kapu felé, és kisétál az utcára.

Éva asszony vár egynéhány percet, majd odamegy a mogyoróbokrokhoz, és a cipője orrával széthajtja a fűcsomókat.

Ott fekszenek a szalámiszeletek. A drága sonkaszalámi, amit egyenesen Ingridnek vásárolt!

No, nézzük csak. Ha Ingrid nem szeretné a szalámit, megmondhatta volna — gondolja Éva asszony ingerülten. Dühös most a szomszédasszonyra is, aki éppen ebben a pillanatban tűnik fel a kerítés túloldalán, és elégedetten néz feléje.

— No lám — kezdi rá megint —, és maga el sem akarta hinni!

— Igen, igen, de most éppen szól nálam a telefon — szabadkozik Éva asszony, és visszasiet a házba.

A szomszédasszony már egy évvel ezelőtt is bizalmatlan volt. — Egy nevelt gyerek? — kérdezte. Csak nehogy majd csalódást okozzon!

Éva asszony elmosogatja a reggeli edényt, kiteszi az ágyneműt az ablakba, hadd szellőzzön; felírja egy cédulára, mi mindent kell majd vennie a boltban, és elindul vásárolni.

Ingrid nehéz eset. Eddig már hat családnál lakott. Az ember sohasem tudhatja, mit is gondol magában ez a kislány. Olyan ritkán tud szívből nevetni! Éva asszony mégis azt hiszi,

hogy megismerte már őt egy kicsit, és reméli, hogy idővel a bizalmát is elnyeri.

Egész délelőtt azon gondolkodott, hogyan fogadja majd Ingridet, ha megjön az iskolából. Rázúdítsa a haragját? Vagy inkább kérdezze ki gondosan?

Végül úgy határozott, nem teszi sem az egyiket, sem a másikat. Nem szól semmit, de holnaptól Ingrid nem kap szalámis zsemlét.

Másnap reggel — mintha semmi sem történt volna — Éva asszony vajat és lekvárt ken a zsemlére. Ingrid figyeli. Felöltözve áll az asztal mellett, és hangosat nyel.

— Szalámit nem kapok ma? — kérdi.

RÁKOSY ANIKÓ *rajzai*

Éva asszony, aki mindeddig uralkodott magán, most kifakad. — Azért, hogy eldobd? Hát mit képzelsz te egyáltalán — és dühös mozdulattal bedugja a zsemlét Ingrid táskájába.

Ingrid hátrahőköl. — Igazán, csak a macska... mert mindig odasompolyog hozzám — hebegi.

— Micsoda, te a macskát eteted a drága szalámival? — lepődik meg az asszony.

— Jaj, hát nem érti?... egyáltalán nem érti — zokogja Ingrid. — Megeszi... különben megeszi a kismadarakat, mert a fészek olyan alacsonyan van az orgonabokorban... gondoltam, jobb, ha nem éhes a macska...

— Ingrid! — sóhajt fel Éva asszony, és úgy öleli át, úgy szorítja magához a gyereket, ahogyan már réges régóta szeretné. — Jól van, jól — suttogja, Ingrid haját simogatva. — Majd rendbehozom én ezt a dolgot a macskával. Talán ízlene neki a májas is. Mit gondolsz?

— Nem tudom — feleli Ingrid.

— Kipróbálom. Még ma — mondja Éva asszony, de a legszívesebben hozzátenné: Istenem, hogy milyen ostobák is vagyunk néha, mi felnőttek! — És ha nem mondja is, de gondolja legalább... és ez nem is kevés.

Fordította KUN MAGDA

(JUTTA MODLER: *A béke otthon kezdődik* című kötetéből. Herder Kiadó, Bécs 1985)

KOLTAI ÉVA *rajza*

KOVÁCS LAJOS

Mesék rólam — *hatodik folytatás*

Ha látok egy bogarat,
sose tudja megállni,
fölmászik a kezemen.

Ha mászik a kezemen,
sose tudja megállni,
mindig fölfelé szalad.

Ujjam hegyéig ha ér,
sosem tudja megállni,
a szárnyát is bontja már.

Ha már bontja, föl is száll,
sose tudja megállni.
Kirepül a szememből.

Pedig vissza nem talál!
Én se tudom megállni,
erre-arra keresem.

S ha bogarat találok,
sose tudom megállni:
megkérdezem — Te vagy az?

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

Brekegő

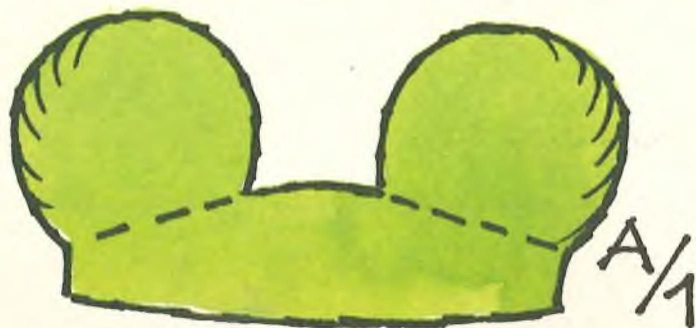

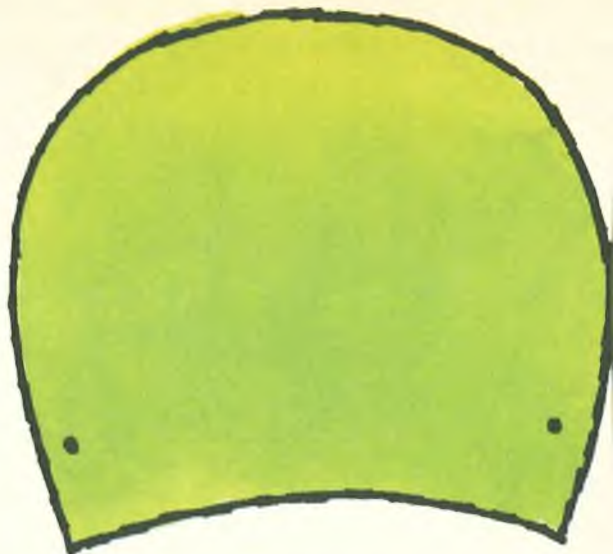

1. ábra

2. ábra

A béka elkészítéséhez szükséged lesz ollóra, ragasztóra, tűre, cérnára.

Vágd körül a „béka-kellékeket" a vastag vonalak mentén! A sárga formát hajtsd félbe, majd varrd rá a zöld formákat az 1. ábra szerint!

Az A/1-es formát (a béka szemének hátulját) a 2. ábra szerint ragaszd a helyére.

Elkészült a béka-bábu; az ujjaidat beledugva, tátogathatod.

RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ ötlete

Ki miben ügyes ?
BEDE ANNA
Mókus
Akrobata a mókuska.
Gyakorolni sose lusta.
Ugróbajnok bizony ő,
kúszásban is kitűnő.
Fegenyéről lucfenyőre
ugrál-bugrál nyakra-főre.
Ágról ágra, fáról fára...
Ezt csináljátok utána!
MADÁR ESZTER rajza

A bátor kisfiú

(Dagesztáni mese)

Élt a világon egy kisfiú. Egyszer kiment az erdőbe, s addig sétálgatott a fák közt, míg eltévedt. Sokáig kereste az utat, bele is fáradt a végén. Ekkor letört magának egy vastag ágat, s bottal ment tovább. Ment, mendegélt, de úgy kimerült, hogy le kellett feküdnie egy bokor tövébe.

Ahogy ott feküdt, egyszer csak látja: egy óriás kígyó mászik felfelé a mellette lévő fára. A fán madárfészek, benne csupasz fiókák!

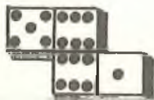
Amikor a fiókák meglátták a kígyót, keservesen csipogni kezdtek:

— Segítség! Segítség!

De senki sem ment a segítségükre.

A kígyó meg csak kúszott a fészek felé sziszegve, száját eltátva, nyelvét öltögetve.

A kisfiú először nagyon megijedt, de aztán megsajnálta a fiókákat, megragadta a vastag botot, és teljes erejéből rásújtott a kígyóra. A kígyó a földre pottyant, azonban rögtön magához is tért, s a fiúcskára támadt. Küzdöttek, viaskodtak, míg a végén a fiú győzött.

A kígyót odadobta étekül a fiókáknak, ő pedig ismét lefeküdt a bokor tövébe, s mély álomba merült.

Hirtelen szél támadt az erdőn, az állatok odvaikba húzódtak, a csillagok a felhők mögé bújtak. Hatalmas szárnyának szelet kavaró csapásaival a griffmadár közeledett fészkéhez. Amikor meglátta a fiút, éktelen haragra gerjedt:

— Emberrr, széttéplek! Emberrr, széttéplek! — rikácsolta.

— Mama, mama, ne bántsd! — kérlelték sírva a fiókák. — Ez az ember megölte a kígyót, megmentette az életünket!

Ekkor a griffmadár leszállt a földre, és szélesen kiterjesztette a szárnyát a fiú felett, hogy se szél, se eső ne érje, amíg alszik. Reggel, ahogy felébredt a fiú, s meglátta a hatalmas madárszárnyat, sírva fakadt.

— Ne félj! — mondta neki a griffmadár, — megmentetted a fiókáimat, most kérhetsz tőlem, amit akarsz.

— Vigyél engem haza — szipogta a fiúcska.

— Ülj a hátamra, kapaszkodj meg a nyakamban, s máris repítelek.

A kisfiú felült a griffmadár hátára, magasba emelkedtek, és addig meg sem állak, amíg meg nem pillantották a szülői ház füstölgő kéményét.

Fordította KOVÁCS SÁNDOR

STUIBER ZSUZSA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK KERTÉSZVERSENYE

— Mi nyerjük a kertészversenyt
— kiált Bori. — Nem vitás.
Kertünkben egy fej saláta
valóságos óriás.

— Nyuszi lesz a versenybíró.
Vigyük hozzá sebesen!
— Én viszem — szól Berci. — Dehogy!
— rikkant Marci. — Én viszem!

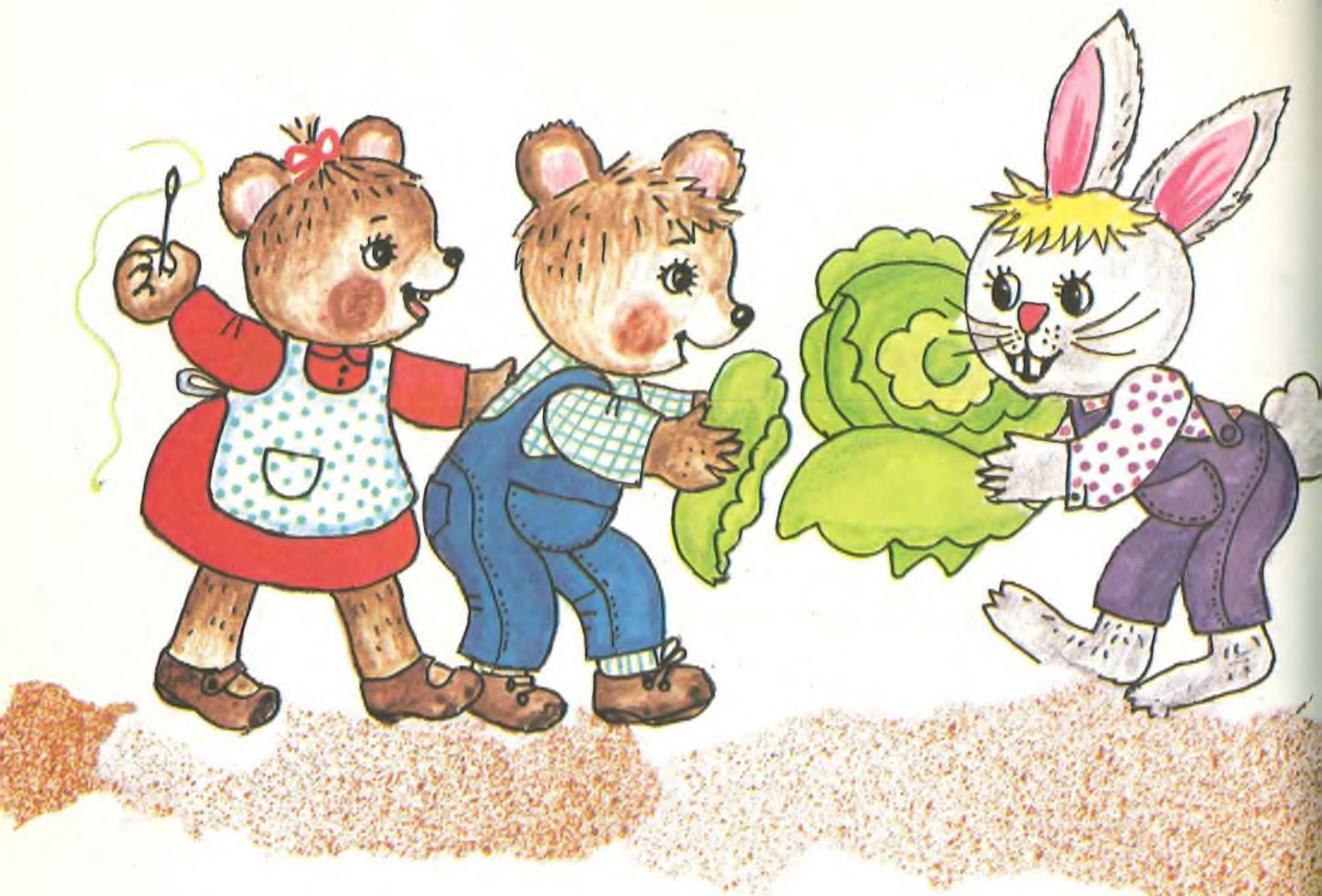
Fogja is már a salátát,
csakhogy öccse odakap.
Dulakodnak, és az egyik
salilevél leszakad.

— Ügyetlenek — pöröl Borka.
— Kétbalmancsos gyermekek!
Kiragadja a kezükből...
Reccs! A torzsa megreped.

Viszik azért a nyuszihoz.
— De kár, de kár, jó bocsok!
Hogyha egyben maradt volna,
ez lenne a díjazott.

— Összevarrom — mondja Bori.
Előkerül cérna, tű...
— A megoldás, nyuszi pajtás,
egyszerű, de nagyszerű.

— Régi versenyszabály szerint
— szól a nyúl — ezt nem szabad.
A saláta akkor „nyerhet”,
ha egészben megmarad.

— No de... várjatok csak, mackók!
Támadt egy jó ötletem:
megkóstolom salátátok,
s ha ízlik, hát megeszem.

Hamm! Jé, ez a legfinomabb,
ha nem is a legnagyobb.
Illő, hogy a salátáért
vigaszdíjat kapjatok.

PÁKOLITZ ISTVÁN

Kecskebéka

Kecskebéka prutty-pruttyogja
breke-breke-brekeke.
Ha nem hagyja abba, torka
bere-bere-bereked.
Kidülled a szemedgombja
ne-ne-ne-ne neked!
Pruttyog — ez az üdve gondja
s kenye-kenye-kenyere.
Szétreped a
— addig mondja —
fene-fene-feneke.

Igaz? Nem igaz?

vízben él
testét toll borítja
brekeg
repül
ugrik
kelepel
kicsinye az ebihal
fészeklakó
csupasz
szúnyogot, legyet eszik

MONDD GYORSAN!

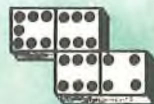
Ungó békák erdei tóban
ülnek a nádon
zöld bugyogóban

TALÁLÓS KÉRDÉS

Tollból van a bugyogója,
Hosszú láb lóg ki alóla.
Mi az?

(Gólya)

Rajzolj egy kerek tavat, s bele annyi békalencsét (zöld pöttyöt), ahány olyan állítást találsz a felsorolt tulajdonságok között, amelyek a békára igazak! Rajzodat küldd el Dörmögő Dömötörnek!

Békaszerenád

Ha többen vagytok, egy kis gyakorlással igazi békaszerenádot varázsolhattok. Ilyenkor a tavak partján ez gyakori esemény! Mondogassátok a hangutánzó mondókákat:

— *Varrok, varrok!*
— *Mit, mit, mit?*
— *Papucsot, papucsot!*

Kis békák (magas hangon): — Mienk ez a tó, mienk ez a tó!
Öreg békák (mély hangon): — ***Örökösen, örökösen!***

Békaöltöztető

Itt sorakoznak a béka-bölcsisek. Az első szomorú, a második nevet, a harmadik megint csak szomorú. Folytasd a sort! A végére értél? Most rajzolj minden harmadiknak piros bugyogót! Végül minden negyediknek színezd kékre a partedliját! Milyen lett a legutolsó? Rajzold le Dörmögőnek!

Béka-gólya

Békakergető

Alakítsatok kört, számoljátok ki a következő mondókával, hogy melyikőtök legyen a gólya:

Hosszú lábú gólya,
Hol voltál azóta.
A csengeri tóba'
Huss!

A gólya fél lábon áll a tóban. A békák megközelítik, ugrándoznak körülötte, így incselkednek vele:

Béka, béka, brekeke,
Megfognál, ha lehetne!

A gólya hirtelen megmozdul, és elkap valakit. Akit megfog a gólya, az kiesik a játékból.

Összeállította RICHTERNÉ KROPF ANI

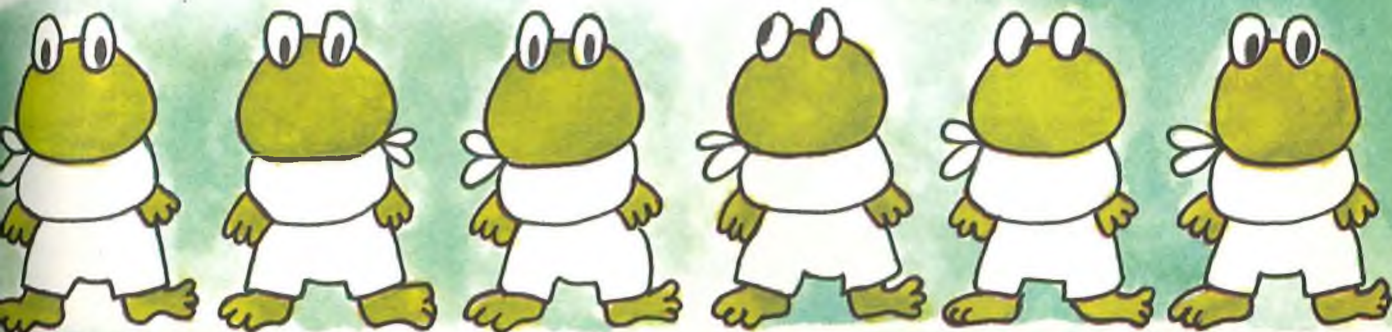
Gólya, gólya, vaslapát,
Hozzál nekem kisbabát!

Ugye, te is kiabáltad már, ha gólyát láttál? Vajon tényleg a gólya hozza a kisbabát?

FECSKE CSABA

Titok

Ha tudnák a gólyák,
amit én tudok,
hogy a baba kórházban készül!
De hát ez titok!
Nem mondom senkinek,
mert ha megtudják a gólyák,
még anyának is,
még anyának is
kikotyogják!

ADÁR ESZTER *rajzai*

Kedves gyerekek!

A Menyecske úti iskola 1/b osztályának tanulói örömhíreket közöltek velünk:

„...már egyedül írunk neked..."
„Olvasásból dícsérőt kaptam!"
„Megtanultunk úszni!"

Nem töltötték tétlenül az idejüket a diákok és a tanító nénik. Megérdemlik a pihenőt. Végre itt a

Nálunk ez a tény Berci számára a legnagyobb öröm. Ő már iskolás, és — nem titok — elfáradt a tanévben. Nem panaszképpen mondom, hiszen megérte. Nem kell segítséget kérnie anyótól vagy tőlem, ha levelet akar írni valakinek. Nem kell megvárnia, hogy ráérjünk, ha mesére vágyik. A könyvek segítségével eljuthat bárhová gondolatban, akár más földrészekre is, vagy éppen a mesék világába.

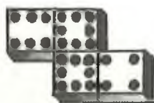
Berci most is olvas. Ha fülelek, én is hallhatom, mert Borinak olvassa hangosan Oravecz Imre versét:

„Anyu föltesz a biciklire,
apu föltesz a biciklire,
nagymama föltesz a biciklire,
Imi föltesz a biciklire,
Pisti föltesz a biciklire,
és én mindenkinek külön leesek..."

Borika jót kacag, és kéri Bercit, hogy olvasson még. Marci is melléjük kuporodik, és hallgatják a történeteket, egyiket a másik után: Matild kisasszonyról, Samu bácsi fenevadjairól, a nagyravágyó csirkéről...

Berci a tanév végén kapta tőlünk azt a könyvet, amiből éppen olvas. A címe *Hiszi a piszi*, a Bukfenc könyvek első kötete.

35 forintért vettük a könyvesboltban. Nem volt drága, mégis, milyen jó ajándék! Ezt most azért mondom, hogy értsen belőle egy kisfiú. A nevét nem árulom el, ő úgyis magára ismer. A levelét viszont megmutatom nektek:

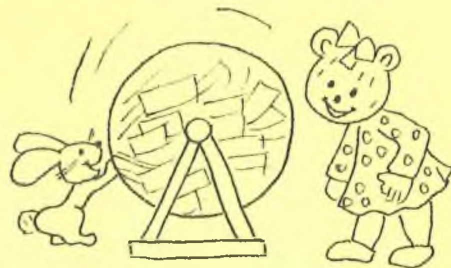
„Kedves Dörmögő! Ha jó lesz a bizonyítványom, kapok egy bringát, sebváltósat (sebességváltósat). *Az osztályban már majdnem mindenkinek van. A haverom videót is kap, pedig rosszabbul tanul, mint én. Ugye nincs igazság?"*

Ebben az esetben van egy igazság. Mégpedig az, hogy a bizonyítványért nem jár fizetség, se „bringa", se video, se más. Azért tanultok, hogy okosak legyetek. A szülők természetesen örülnek, ha jól tanultok, s ha örömükben vesznek nektek valamit, akkor az ajándék, nem pedig fizetség. S hogy ez az ajándék mekkora, az a szülők pénztárcájától függ. Ilyen drága ajándékot én sem vehettem Bercinek. A három bocs mégis vidáman nevet a körtefa alatt. Éppen Fehér Klára *A szoknya* című történeténél tartanak. Lám, a vidámsághoz olykor egy könyv is elég.

Nektek is sok vidámságot, jó nyaralást kívánok:

Dörmögő

Áprilisi rejtvényünket azok fejtették meg jól, akik ebben a sorrendben rajzolták a színes pöttyöket: bordó, kék, piros, zöld, barna, sárga.

Jutalmat kaptak:

Bali Hajnal, Oltárc
Bede Orsolya, Szolnok
Bicsár Andrea, Mohács
Czinege Andrea, Hajdúszoboszló
Fenyvesi Orsolya, Baja
Foglszinger Orsolya, Nagymányok
Gaál Adél, Nagyatád
Horváth István, Kapuvár
Jámbor Andrea, Oltárc
Juhász Csaba, Dunaharaszti
Képli Ancsa, Fehérvárcsurgó
Kissgyörgy Erzsébet, Csobánka
Kovács Krisztina, Budapest
Kun Melinda, Karcag
Laluska Judit, Szeged
Laza Réka, Dég
Lukács Richárd, Oltárc
Márta Alizka, Salgótarján
Mihalusz István, Csobánka
Mike Ágnes, Békés
Móni Péter, Nyergesújfalu
Németh Judit, Pápa
Potyi Gergely, Vép
Ruza János, Szabás
Sárközi Norbert, Tápiószecső
Somogyi Magdolna, Szalkszentmárton
Szelestey Ákos, Szombathely
Táborosi Attila, Szeged
III. sz. Dózsakerti óvoda, 2. sz. kiscsoportja, Tatabánya
Napközi Otthonos Óvoda, Monorierdő

JÚNIUS

Kirándul a család

STIPKOVITS NOÉMI budapesti olvasónk rajza

Kellemes a június.
Lassan indulj, messzi juss!
Folyók... városok... és várak...
Ismerd meg magyar hazádat!

(TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY)